

*Kým žije,
ostatní budú umierať*

BELLADONNA

ADALYN GRACE

YOLIO

BELLADONNA

**ADALYN
GRACE**

Preložila Beata Horná

YOLi

Adalyn Grace
BELLADONNA

Copyright © 2022 by Adalyn Grace, Inc.

Translation © 2023 by Beata Horná

Cover illustration by Teagan White

Cover design by Lydia Blagden © Hodder & Stoughton

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8979-6

*Kdesi v lese stojí dom
s okrúhlym stolom kráľa Artuša
a na ňom nekonečná obložená misa.
Tento príbeh je pre tých,
s ktorými som pri tom stole sedela
a vďaka ktorým sa písanie zdá ako zázrak.*

PROLÓG

Všetko sa to začalo plačom dieťaťa.

Signa Farrowová v krvavočervených šatách bola tým najočarujúcejším dvojmesačným účastníkom plesu a jej matka to chcela všetkým dokázať.

„Len sa na ňu pozrite,“ opakovala dokola a dvíhala plačúce dieťa do výšky, aby ho mohli všetci obdivovať. „Nie je to najdokonalejšie stvorenie, aké ste kedy videli?“ Rima Farrowová sa uprostred davu točila s dieťaťom v náručí a obešaná elegantnými šperkami, ktoré dostala ako dar od manžela, architekta, sa celá trblietala. Pod hodvábnou róbou tmavokobaltovej farby mala krinolínu širšiu, než si hociktorá iná dáma v jej prítomnosti trúfala obliecť.

Farrowovci patrili k jednej z najbohatších žijúcich rodín; každý, kto sa zúčastnil na tomto plese, túžil okúsiť aspoň zlomok z ich bohatstva.

A tak tváre hostí žiarili úsmevmi, po ktorých Rima tak veľmi túžila, a milo sa prihovárali dieťaťu, ktoré s láskou držala v náručí.

„Je nádherná,“ vyhlásila žena, ktorá s obdivom hľadela skôr na Rimu než na dieťa, a ovievala sa pritom vejárom, aby odohnala letnú horúčavu.

„Jednoducho dokonalá,“ dodala ďalšia a zámerne prehliadla Signin krivý noštek a zvráskavený krk.

„Som si istý, že bude ako jej matka. Ani sa nenazdáme a začne lámať srdcia úbohým nápadníkom,“ zaznelo z úst muža, ktorý ignoroval Signine znepokojujúco hlboké oči – jedno oko mala modré a druhé vo farbe roztaveného zlata. A obidve boli na novorodenca priveľmi vnímavé.

Sigma neprestávala plakať – od kriku jej sčervenela tvár a pokožku mala lepkavú od potu. Nikomu sa to nezdalo zvláštne – letá vo Fiore boli ako horúca, vlhká prikrývka. Tváre hostí vnútri aj vonku sa leskli od potu, ktorý im pokrýval pokožku ako závoj. Preto nikto netušil, čo ona už vedela: na panstvo si našla cestu smrť. Prichádzala len na zavolanie a v ten večer ju zavolali do Foxglove. Signa cítila jej prítomnosť, ako keď človek cíti letný dotyk mušícich krídel. Telom jej prešli zimomriavky a na krku sa jej zježili jemné chĺpky. Blízkosť smrti na ňu pôsobila upokojujúco a chlad, ktorý sa okolo nej šíril, ju uspával.

Nikto iný však nepocítoval rovnaký pokoj ako ona, pretože každá kvapka vína bola otrávená. Hostia sa najskôr rozkašľali. Ústa si zakrývali bielymi rukavičkami a ospravedlňovali sa v presvedčení, že príčinou je niečo, čo zjedli. Rima bola prvá, u ktorej sa prejavili príznaky otravy. Na čelo jej vystúpil studený pot, a keď začala lapať po dychu, dieťa podala slúžke, ktorá stála opodiaľ.

„Prepáčte,“ zamrmlala a chytila sa za hrdlo. Prsty zaborila do priehlbín nad kľúčnymi kosťami, v ktorých sa jej nahromadil pot. Opäť sa rozkašľala, a keď odtiahla ruku od pier, na saténovej rukavičke zostala krvavá škvrna rovnakej farby, ako boli šaty jej dcéry.

Signa sledovala, ako smrť kladie ruku na plece jej matky. Rima poslednýkrát vydýchla a zrútila sa na zem.

Lenže smrť ešte zďaleka neskončila. Preháňala sa panským sídlom a zbierala úbohé duše, ktorým červeneli tváre, keď ich pľúca prestali pracovať. Vtrhla medzi tanečníkov a hudobníkov a jediným ľadovým dotykom im ukradla dych.

Niektorí sa usilovali dostať k dverám vo viere, že niečo musí byť vo vzduchu. Dúfali, že ak sa im podarí dostať do záhrady, zachránia sa. Jeden za druhým padali ako muchy a unikli len tí, ktorí ešte nechutnali víno.

Slúžka ledva stihla odniesť Signu do detskej izby, keď jej z úst začala tiecť krv a mŕtva sa zvalila na podlahu.

Hoci mala Signa len dva mesiace, pach smrti ju nedešil. Z toho, čo sa okolo nej dialo, ju nezachvátila panika. Namiesto toho vnímala to, čo ostatní nevideli – modrastú žiaru priesvitných duší, ktoré plnili panské sídlo, keď ich smrť vyrvala z tiel. Niektorí šli pokojne, držali sa za ruky so svojím partnerom a čakali na odchod do posmrtného života, iní sa zúfalo usilovali dostať späť do svojich tiel alebo uniknúť pred smrťou, ktorá ich však neprenasledovala.

Uprostred všetkého toho zmätku zastal v Signinej izbe Rimin žiariaci duch a prázdny pohľadom sledoval, ako smrť prekračuje prah a nečujne sa približuje k jej dieťaťu. Smrť bola takmer neviditeľná – mala tvar neustále sa pohybujúcich tieňov. Ale smrť nepotrebovala, aby ju ľudia videli; museli ju cítiť – ako tiaž na hrudi alebo pritesno zapnutý golier. Ako pád do mrazivých, smrteľných vôd.

Smrť bola dusivá a chladná ako ľad.

Lenže keď sa smrť natiahla za Signou, ktorú Rima nedávno dosýta nakrmila otráveným mliekom, dieťa zazívalo a pri dotyku jej tieňov sa len pomrvilo.

Smrť zarazene ustúpila a tiene sa na okamih stiahli. Potom sa opäť pokúsila uplatniť si svoj nárok, ale keď sa dieťa-

ta dotkla, namiesto zábleskov z jeho krátkeho života uvidela niečo, čo nikdy predtým – záblesky jeho budúcnosti.

Nádhernej, nemožnej budúcnosti.

Dotyk smrti Signu nezabil. Iba okolo nej zmätene krúžila, fascinovaná tým, čo práve videla.

Rima chcela počkať, kým sa k nej pripojí aj dcéra, ale smrť ustúpila dozadu a natiahla k nej ruku. „Jej čas ešte nenastal,“ povedala, „ale tvoj áno. Musíš ísť so mnou.“

Na prevoz čakalo priveľa duší, nemohla sa viac zdržiavať. Ale určite sa vráti. Toto dieťa si opäť nájde.

Ruka v ruke so smrťou Rima vrhla posledný pohľad na dieťa, ktoré zanechávala v dome samo, len v spoločnosti mŕtvych tiel. Modlila sa, aby Signu našiel niekto, kto ju bude ochraňovať.

Večer sa skončil presne tak, ako sa začal – plačom dieťaťa. Lenže teraz nebol nablízku nikto, kto by ho počul.

1

Vraví sa, že človeka dokáže zabiť už päť bobúľ ľuľkovca zlomocného, známeho tiež pod názvom belladonna. Za svoje meno vďačí obsahu atropínu, kvôli ktorému Talianky používali túto rastlinu na rozšírenie zreničiek, aby mali pekný zmyselný pohľad.

Stačí zjesť päť sladkých bobúľ priamo zo stonky. Alebo ich rozdrvíť a nechať vylúhovať v šálke čaju, ako to zvyčajne robila Signa Farrowová.

Nakláňala sa nad medeným pohárom a vdychovala výpary. Tmavé obočie sa jej lesklo od potu. Zjesť čerstvé bobule by bolo určite jednoduchšie, ale ešte stále sa učila, aké má na ňu ľuľkovec zlomocný účinky, a nechcela riskovať, že teta Magda ju opäť nájde ležať v záhrade v bezvedomí s jasnočerveným jazykom.

Už celé týždne nevidela smrť. Zo skrýše ju dokázal vytiahnuť len posledný výdych a nikdy neodchádzala s prázdnyimi rukami. Aspoň tak to malo fungovať. Lenže Signa Farrowová bola dievča, ktoré nemohlo umrieť.

Prvé stretnutie so zubatou, ktoré si Signa pamätala, sa odohralo, keď mala päť rokov. V dome starej mamy spadla zo schodov tak nešťastne, že si zlomila väzy. Zostala ležať

na chladnej podlahe a kútikom oka sledovala, ako sa k nej blíži. Hmlisto chápala, že jej mladé telo niečo také nemôže prežiť a bola si istá, že si po ňu prišla. Lenže smrť sa len mlčky prizerala, ako sa jej kosti vracajú na miesto, a keď sa akoby zázrakom pozviechala z pádu, ktorý by každého iného zabil, bez slova zmizla.

Prešlo ďalších päť rokov, kým ju Signa opäť uvidela. Sedela na posteli pri umierajúcej starej mame a s úžasom sledovala, ako jej smrť podáva ruku a vyslobodzuje jej dušu z tela. Stará mama bola celé mesiace chorá a predtým, ako dovolila smrti odvieť ju do pokojného posmrtného života, usmiala sa a pobožkala Signu na čelo.

Signa zvierala ruku jej mŕtveho tela a s plačom prosila smrť, aby priviedla starú mamu späť, kým v nej neostala jediná slza. Nikto iný smrť nevidel. A nevidel ani duše, ktoré smrť sprevádzala do posmrtného života. Signa premýšľala, či to nie je jej vina. Či stará mama nezomrela preto, lebo je dievčaťom, ktoré vidí smrť.

Nepamätala si, ako dlho zostala v dome, kým niekto začítel zápach rozkladajúceho sa tela a nenašiel Signu, ktorá so strapatými vlasmi a v špinavom oblečení sedela schúlená na podlahe pri posteli starej mamy. Vyhnali ju z domu a poslali k prvému tútorovi, po ktorom nasledovalo mnoho ďalších.

Niekoľko nasledujúcich rokov trávila skúšaním svojich nezvyčajných schopností. Začala tým, že sa pichla trňom do prsta a sledovala, ako jej vytryskla krv a vzápätí zmizla, akoby sa nikdy neporanila. Potom svoje experimenty posunula na vyššiu úroveň – skákala zo skál dosť vysokých na to, aby sa pri dopade dokaličila. Zistila, že pociťuje len tupý náraz a o niekoľko minút sa už opäť prehánala po útesoch.

Bobule belladonny však nikdy nemali byť súčasťou experimentov. Narazila na ne náhodou v zanedbanej záhrade tety Magdy niekoľko mesiacov potom, ako k nej prišla. Myslela si, že sú to divoké čučoriedky. Netušila, že sú jedovaté, až kým sa jej nezahmlilo pred očami. Vzápätí sa bezvládne zvalila do buriny. Vtedy sa jej opäť zjavila smrť, číhala na ňu za kmeňom duba.

Teta Magda ju našla ležať na zemi v záhrade s bobuľami belladonny v ruke a s ústami sfarbenými dočervena. Takmer dostala infarkt, keď sa Signa zrazu zdvihla zo zeme, akoby sa nič nestalo. Jed sa jej z organizmu vyplavil o niekoľko minút.

V ten deň sa Signa niečo naučila – ako vylákať smrť z tieňov. A s týmto poznaním sa rozhodla, že jej už nedovolí dlhšie sa skrývať.

Priložila si čaj k perám, no sotva si stihla namočiť jazyk, medený pohár jej vyletel z rúk. Rozheganá drevená lavička sa pod ňou rozsypala na kúsky, pohár s rachotom dopadol na zem a fialový čaj sa rozlial po ošúchanej sivej kamennej podlahe.

Keď sa Signa otočila, hľadela na ňu zachmúrená tvár tety Magdy. Takto sa tvárila často, no ak by sa človek prizrel bližšie, zistil by, že tenká spodná pera a kostnaté ruky sa jej v Signinej prítomnosti trasú. Videl by jej rozšírené zrenice a pot na zvráskavenom čele.

„Myslíš si, že neviem, čo máš za lubom, ty diablica?“ Teta Magda zdvihla pohár z podlahy, privoňala k nemu a nakukla dovnútra. Keď zbadala rozdrvené bobule, ešte viac sa zamračila. „Nešťastnica jedna, aké diabolské kúsky to tu stváraš?“

Teta Magda do nej hodila pohár. Signa sa uhla, ale pohár ju trafil do pleca. Zostalo v ňom dosť tekutiny, aby ju popá-

lila a fialová šťava z bobúľ zašpinila jej obľúbený sivý kabát. „Varovala som ťa, čo sa stane, ak prinesieš to bosoráctvo do môjho domu,“ skríkla teta Magda.

Signa si pálenie pokožky nevšímala a vrhla na tetu zlostný pohľad. „Bol to len čaj,“ vyhlásila tak presvedčivo, že každý, kto ju dobre nepoznal, by to považoval za pravdu. Lenže teta Magda vedela svoje. A myslela si o sebe, že je priveľmi chytrá a priveľmi zbožná, aby sa nechala oklamať „čarodejnicou“.

Samozrejme, Signa sa za čarodejnicu nepovažovala. Hoci botaniku nijako zvlášť neoblubovala, často si želala, aby poznala zopár kúziel. Aké úžasné by bolo mať čarovnú formulku, ktorá by upratala túto chatrč alebo jej vyčarila namiesto suchého chleba všemožné dobroty, na ktoré by si len spomenula.

„Zbal si veci!“ skríkla teta Magda, keď cez štrbinu v okne do kuchyne prenikol prudký závan jesenného vzduchu. Pritiahla si kabát tesnejšie k útlemu telu. Tvár mala bledú a hrud' sa jej otriasala mokrým, zadúšajúcim kašľom. Signa sa pozrela za ňu, či tam neuvidí tiene smrti, pripravené odvieť si ju so sebou. Obávala sa toho už odvtedy, čo teta pred týždňom začala kašľať, ale žiadne tiene nevidela.

„Dnes v noci budeš spať v kôlni,“ vyhlásila teta chladným tónom, až Signu zamrazilo a lutovala, že sa k tejto odpornej ženskej vôbec niekedy dostala. Žiaľ, nemala na výber.

Vďaka dedičstvu, na ktoré si Signa bude môcť uplatniť nárok v deň svojich dvadsiatych narodenín, a štedrej odmeny, ktorú z neho jej tútori inkasovali, sa o ňu kedysi potenciálni opatrovníci doslova bili. Prvú bitku vyhrala jej stará mama, nie z chamtivosti, ale z lásky. Keď zomrela, Signu poslali k matkinmu bratovi – mladému a zdravému bankárovi so značným majetkom a plodným milostným životom.

Hoci ju často nechával osamote a musela sa o seba starať sama, na roky, ktoré s ním strávila, mala dobré spomienky. Dokonca si našla aj priateľku, Charlottu Killingerovú, ktorá jej robila spoločnosť na potulkách v lese a výzvedných misiách v susedstve.

Nakoniec sa však ukázalo, že milostný život jej strýka bol až priveľmi plodný. Keď mal tridsať rokov, zomrel na chorobu, ktorú chytil od svojich početných mileniek. Signa dúfala, že si ju k sebe vezme Charlottina rodina, lenže matka jej priateľky zomrela na tú istú chorobu. Škandál znamenal koniec ich priateľstva a Signa o Charlotte viac nepočula.

Keď mala Signa dvanásť rokov, začali sa šíriť klebety. A keď jej tretí tútor zahynul pri tragickej dopravnej nehode cestou po ňu a štvrtá tútorica sa utopila vo vlastnej vani po požití sedatív a priveľkého množstva likéru, len sa to zhoršilo. *To dieta je prekliate*, šepkali si ľudia. *Je to bosorka splodená samotným diablom. Kamkoľvek sa pohne, zubatá ju nasleduje*. Signa nikdy nepovedala ani slovo na svoju obranu, pretože si nebola istá, či nemajú pravdu.

Predstierala, že nevidí duchov, okolo ktorých prechádzala na uliciach alebo s ktorými sa dokonca delila o domy, kde práve bývala, v nádeji, že keď si ich nebude všímať, jedného dňa sa vyparia. Žiaľ, ignorovať duchov nebolo až také jednoduché. Občas mala pocit, že ich rozčuľuje, ako sa im snaží vyhýbať. A tak zavýjali na chodbách alebo ju strašili v zrkadlách. Vždy sa usilovali svojím vyčíňaním Signu prekvapiť a vydesiť.

V Magdinom dome našťastie nijakí duchovia nebývali, ale Signinu situáciu to nijako neuľahčovalo. Teta Magda obľubovala hazardné hry a často trávila celé dni v herniach. Samozrejme, domov sa vždy vracala s prázdnyimi vrecka-

mi. Nezaoberala sa takými hlúpostami, ako nakúpiť zásoby základných potravín alebo upratať, aby Signa mohla v tej zaprášenej chatrči, ktorá bola jej domovom, riadne dýchať. Zaujímali ju len peniaze, ktoré dostávala za to, že dovolila dievčaťu u seba bývať.

Signa si uvedomovala, že teta sa jej bojí – dokonca to aj očakávala, ale nič to nemenilo na skutočnosti, že u nej mala biedny život. Už sa nevedela dočkať dňa, keď o niekoľko mesiacov dovŕši dvadsať rokov a bude si môcť uplatniť nárok na svoje dedičstvo. Potom si konečne vytvorí vlastný domov, ktorý sa naplní svetlom a teplom, a čo je najdôležitejšie, množstvom ľudí. Bude sa po ňom prechádzať v nádherných šatách a priťahovať pohľady desiatok driených mládenčov, ktorí jej budú vyznávať lásku. A už nikdy nebude sama.

Lenže aby sa jej sny mohli stať skutočnosťou, musela sa postaviť zoči-voči smrti. Najlepšie ešte v tú noc, skôr než si so sebou vezme ďalšieho jej tútora a naďalej ju bude prenasledovať.

„Chod' sa zbalit', dievča,“ zopakovala teta Magda. Kostnaté ruky sa jej triasli. „Dnes v noci ťa vo svojom dome nechcem.“

Signa zdvihla zo zeme pohár, na ktorom pribudol ďalší vrub a vybehla z kuchyne. Vratké drevené schody pod ňou zastonali, akoby ich jej kroky urážali. Signa sa usilovala myslieť len na špinu, ktorá pokrývala dom od základov až po rozpadávajúcu sa strechu, na križiaka, ktorý si spokojne žil v dokonale zachovanej pavučine v kúte stropu, mimo dosahu, ale vždy na očiach. Usilovala sa myslieť na čokoľvek, len aby zahнала chmúrne myšlienky, ktoré jej vírili hlavou. Myšlienky o tom, že s ňou niečo nie je v poriadku. Že je netvor. Že keby bola normálna, svet by bol lepší.

Magda bola presvedčená, že Signa má vo svojej duši diabla a možno mala pravdu. Možno sa v nej diabol pohodlne usadil, a preto nemohla umrieť. Napriek tej predstave Signa presne vedela, čo musí urobiť.

Domom sa ozýval Magdin zadúšajúci kašeľ a ona pridala do kroku. Keď vošla do svojej malej izby v podkroví, pritiahla kufor k dverám, aby tete zabránila vojsť dnu a po špičkách prešla do stredu izby. Vyzliekla si kabát, nadvihla si sukňu a sadla si na podlahu. Z vrecka kabáta vytiahla bobule belladonny. Položila ich pred seba, potom z druhého vrecka vybrala hrdzavý kuchynský nôž a zastrčila si ho za pás sukne, aby ho mala poruke. Do úst si vložila päť bobúľ a skôr než dovolila, aby sa jej ich sladkosť rozliala po jazyku, mimovoľne si uhladila tmavé kučery a upravila golier.

Keď jed začal účinkovať, mala pocit, akoby jej niekto rozrezal hrud' žeravým železom a zmocnil sa jej pľúc. Pokožka sa zmenila na tečúci kohútik, z pórov jej prúdili veľké kro-paje potu. Zdvihol sa jej žalúdok a v hrdle ju páčila žlč. Zavrela oči pred tieňmi, ktoré sa pred ňou mihotali a vytvárali čudné vidiny.

O chvíľu začali účinky bobúľ slabnúť. Bola to dávka, ktorá by každého iného zabila, no Signa sa z nej zotavila v priebehu niekoľkých minút. Tento stav však musela čo najviac predĺžiť. Jedine tak mala šancu vylákať smrť zo skrý-še a raz a navždy s ňou skoncovať.

Nakoniec jej vnútro zaplavil chlad. Dobre vedela, čo to znamená. Bola to tá známa prítomnosť, ktorá sa dožadovala povšimnutia. Keď otvorila oči, tiene smrti sa vznášali priamo pred ňou.

Sledovali ju.

Čakali.

Prítomnosť smrti bola známa a opojná, a vždy ju prekvapila – zvíjajúce sa tieň sformované do nej jasnej ľudskej postavy. Takej temnej, že pohľad na ňu priam bolel. Lenže Signa od nej nemohla odtrhnúť zrak. Smrť ju priťahovala ako svetlo nočného motýľa. A zdalo sa, že to bolo vzájomné.

Nejasná postava k nej pristúpila bližšie a naklonila sa nad ňu ako sup nad svoju korisť. Okolo nej tancovali tieň. Signa sa pozrela do bezodnej temnoty, a hoci ju oči pálili, nedokázala odvrátiť zrak.

„Bol by som radšej, keby si ma nevolala zakaždým, keď si zmyslíš.“ Hlas znel úplne inak, ako Signa očakávala. Bol hlboký a mužský, nie ľadový a drsný, ako predpokladala. Prípomínal potok na lúke, pohládzal ju po tele a pozýval na polnočné kúpanie. „Mám plné ruky práce, ako iste vieš.“

Signa celá zmeravela. Vyše devätnásť rokov čakala, kedy konečne začuje hlas smrti, a toto sú jej prvé slová? Uchopila rukoväť noža a zamračila sa. „Keď mi už ničíš život, je načase, aby si mi povedal dôvod.“

Tieň ustúpili dozadu a jej skrehnuté prsty zaplavilo teplo. Vôbec si neuvedomovala, že jej bola zima. „To podľa teba robím, Signa? Ničím ti život?“ spýtal sa hlas neveriacky.

Niečo v tých slovách Signu znepokojilo. Niečo až príveľmi známe, čo spôsobilo, že jej celým telom prebehli zimomriavky. „Nevyslovuj moje meno,“ skríkla. „Z tvojich úst znie ako nadávka.“

Hlas sa zasmial hlbokým, melodickým tónom, ktorý akoby sa zavlnil. „Tvoje meno nie je nadávka, vtáčatko. Páči sa mi jeho chuť.“

Signa nechápala, čo s ňou ten smiech robí. Celé roky sa pripravovala na túto chvíľu a zrazu nenachádzala slová. A aj keby ich našla, čo by sa tým zmenilo? Nemohla sa nechať

uchlácholiť podivnými rečami, keď činy vykonané smrťou jej zničili život, pripravili ju o všetkých priateľov, tútorov a o všetky domovy, aké kedy mala. Preto viac nepremýšľala – nastal čas chopiť sa príležitosti a zistiť, kde má smrť slabiny.

Trasúcimi sa rukami uchopila nôž, pozbierala všetky sily, ktoré jej zostali v ochabnutom tele, a nôž zapichla priamo doprostred tieňov.

2

Čepel' noža prenikla cez tiene ako cez maslo. Signa zahrešila.

Tiene sa naklonili dopredu a postava sa pozrela na svoju hrud'. „Ale, ale, vari si si nemyslela, že niečo také triviálne bude na mňa fungovať?“ spýtal sa hlas pobavene.

Signe sa na tvári objavil kyslý výraz a odtiahla ruku s nožom. Dúfala, že čepel' *niečo* urobí. Že smrť zastraší a ukáže jej, aby varovanie, nech sa od nej drží čo najďalej, brala vážne. Chcela, aby ju smrť považovala za nebezpečnú. Za niekoho, s kým sa nehodno zahrávať. Namiesto toho sa jej vysmiala.

Ten smiech ju rozrušil natoľko, že takmer neregistrovala hlasné búchanie na dvere. Spamätala sa až vtedy, keď sa kufor začal posúvať po drevenej dlážke a teta Magda s krikom vbehla do izby. V tvári bola biela ako stena, v očiach mala smrteľný strach a celá sa triasla. Nestrácala čas, schmatla Signu za vlasy a zdvihla ju z podlahy. Vrhla pohľad na okno, akoby sa ju chystala vyhodit' von.

Smrť vedľa tety Magdy sa nafúkla a začala vysávať vzduch z izby. Signu oval chlad a zo všetkých síl sa usilovala vymaňit' z tetinho zovretia. Vedela, že by mala smrť zastaviť, ale neurobila to. Tetine oči blčali nenávisťou, a keď ju začala

škrtiť, Signa zaťala zuby, chytila tetu za plecía a prudko ju od seba odsotila.

V okamihu, keď sa jej dotkla, mala pocit, akoby sa jej žilami prehnal oheň. Teta ustúpila dozadu a ako skamene- ná zalapala po dychu. Farba z tváre jej zmizla, akoby z nej Signin dotyk vysal všetku krv. Nakoniec sa potkla o roh kufra, s tichým výkrikom sa zapotácala a z pľúc jej unikol všetok vzduch.

Ozval sa buchot. Teta dopadla na podlahu a asi prvý raz v živote bola ticho.

Keď si Signa uvedomila, čo sa stalo, tete Magde sa už nedalo pomôcť. Prázdny pohľadom hľadela na strop. Nad ňou sa skláňali tiene smrti a prezerali si jej telo.

„Aj toto je spôsob, ako ju umlčať,“ poznamenal hlas veselým tónom, akoby to celé bol len žart.

Signa v panike lapala dych. „Čo si to urobil?“

Tiene smrti sa narovnali, akoby si až vtedy všimli Signi- nu hrôzu. „Ja? Čo som urobil? Obávam sa, že sa mylíš, vtá- čatko,“ povedal hlas tónom, akoby napomínal malé dieťa. „Zhlboka sa nadýchni a počúvaj. Nemáme veľa času...“

Lenže Signa nepočúvala. Keď sa pozrela na svoje ruky, s hrôzou zistila, že sú bledomodré a priesvitné ako ruky du- cha. Ticho zastonala a skryla si ich za chrbát. „Nepribližuj sa ku mne,“ povedala prosebným tónom. „Prosím, drž sa odo mňa čo najďalej.“

Keď hlas odpovedal, Signa v ňom zaregistrovala čosi prudké, náznak temnoty vznášajúcej sa nad lúkou. „Akoby som sa o to celý čas neusiloval.“ Tiene sa prudko otočili a Signa mohla už len sledovať, ako prechádzajú cez telo jej tety a trhajú z neho dušu.

Tetin duch sa pozrel najprv na Signu, potom na smrť a jej oči sa rozšírili poznaním. „Ty prekliata bosorka!“

Signa mala pocit, akoby sa jej pod nohami prepádávala zem. Zakrútila sa jej hlava a so zahmleným pohľadom sa zahľadela na svoje roztrasené ruky. Na ruky, ktoré ju zradili. Na ruky, ktoré pripravili tetu Magdu o život.

„Čo som to len urobila?“ zašepkala a schúlila sa do kľbka. *Čo som to len urobila? Čo som to len urobila? Čo som to len urobila?* A potom s hrôzou dodala: „Čo budem teraz robiť?“

„V prvom rade sa poriadne nadýchni.“ Z nejakého dôvodu ju upokojilo, že počuje hlas smrti a nie hlas tety Magdy, ktorá v šoku hľadela na svoje priesvitné telo. „Ubezpečujem ťa, že toto som neplánoval..“

„A to ma má upokojiť? Ty si príčinou tohto všetkého!“ Signa nevedela, či sa má smiať alebo plakať, takže zvuk, ktorý z nej vyšiel, bol zmesou oboch.

Veľkosť tieňov sa strojnásobila a izbu zahalila temnota. „To ty si ma zavolała. Neurobil som nič iné, len som vyhovel tvojmu želaniu. Nie som tvoj nepriateľ...“

Teraz už Signa vedela, že sa má smiať. „Nie si môj nepriateľ? Prenasleduješ ma celú večnosť. Ty môžeš za to, že trávim život na miestach ako toto, s ľuďmi ako ona, obklopená duchmi! Ty si dôvod môjho biedneho života. A pozri sa, čo si teraz urobil!“ Pozrela sa na mŕtve telo na podlahe a keď jej z očí vytryskli slzy, zaborila si tvár do priesvitných rúk. „Prekľal ma. Teraz sa so mnou nikto nebude chcieť oženiť!“

„Oženiť?“ spýtal sa hlas neveriacky. „A preto plačeš?“

Signa sa ešte viac rozvzlykala. Stačilo, aby v tej chvíli zdvihla zrak a postrehla by, že tiene smrti ochabli. Nejasná postava k nej vystrela ruku, ale hneď ju aj stiahla, skôr ako by ju mohla Signa odmietnuť. Namiesto toho tiene zakryli Magdine ústa, aby ju umlčali, kým stihne vysloviť ďalšie kruté slová.

„Nechcel som, aby sa to stalo.“ Tie slová zneli úprimne.